

Ђузепе Унгарети

ПОКОПАНА ЛУКА

ВЕЧНОСТ

Између цвета убраног и другог поклоњеног
неизрециво ништа

ЧАМОТИЊА

И ова ће ноћ проћи

Ова лутајућа самоћа
колебљива сенка трамвајских жица
на влажном асфалту

Гледам главе возача
како се клате
у полусну

ЛЕВАНТ

Расплинута
линија умире
на далеком кругу неба

Куцкање потпетица пљескање шака
и кларинет пискаве шаре
и море је пепељасто
мрешка се благо немирно
попут голуба

Сиријске избеглице плешу на крми

На прамцу је један младић сâм

Суботом увече у ово време
Јевреји
тамо доле

односе
своје мртве
кроз левак спирала
колебања
уличица
светала

Ускомешана вода
као шум крме који чујем
унутар
сенке
сна

ЋИЛИМ

Свака се боја шири и пружа
у другим бојама

Да би била више сама кад је погледаш

РАЂА СЕ МОЖДА

Ту је магла која нас брише

Рађа се можда нека река тамо горе

Слушам песму сирена
с језера где је био град

АГОНИЈА

Умрети као шева ожеднела
пред опсеном

Или као што препелица
прелетевши море
умире у првим жбуновима
јер не жели више
да полети

Али не живети у јадиковкама
као ослепели штиглиц

СЕЋАЊЕ НА АФРИКУ

Сунце отима град

Не види се више

Ни гробови не одолевају дуго

МАЈСКА НОЋ

Небо полаже на врхове
минаретâ
венце од свећица

КЈАРОСКУРО

Чак су и гробови нестали

Простор црн безмеран пао је
с овог балкона
на гробље

Дошао је да ме посети
пријатељ Арапин
који се убио пре неко вече

Свиће дан

Враћају се гробови
полегли у тмурно зеленило
последњих тамнила
у мутно зеленило
првог сјаја

IN MEMORIAM

Локвица, 30. септембар 1916.

Звао се
Мохамед Шеаб

Потомак
емира и номада
самоубица
јер више није имао
Домовину

Заволео је Француску
и променио име

Био је Марсел
али није био Француз
и више није умео
да живи
у шатору ближњих
где се слушају напеви
из Курана
и испија кафа

Али није умео
да испева
песму
о својој самоћи

Испратио сам га
заједно с газдарицом хотела
где смо живели
у Паризу
на броју 5 у *Rue des Carmes*
оронулој стрмој улици

Почива
на гробљу у Иврију
предграђу које увек
изгледа као
у дану
завршеног
вашара

И можда само ја
још знам
да је живео

ПОКОПАНА ЛУКА

Маријано, 29. јун 1916.

Тамо одлази песник
потом се враћа на светло са својим песмама
и расипа их

Од те поезије
остаје ми
то ништа
неисцрпне тајне

БДЕЊЕ

Чима Квајиро, 23. децембар 1915.

Читаве ноћи
бачен крај
искасапљеног
другара
уз његова уста
искежена
окренута уштапу
уз навалу крви
у његовим рукама
продрлом
у моје ћутање
писао сам
писма пуна љубави

Никада толико
за живот
нисам везан био.

ВЕЧЕРАС

Верса, 22. мај 1916.

Балустрада од поветарца
да наслоним вечерас
своју тугу

БРЕМЕ

Маријано, 29. јун 1916.

Овај сељак
узда се у колајну
Светог Антонија
и хода чило

Док ја саму и голу
без илузија
носим своју душу

ПРОКЛЕТСТВО

Маријано, 29. јун 1916.

Затворен међу смртним стварима

(Чак ће и звездано небо скончати)

Зашто жудим, Боже?

БРАЋА

Маријано, 15. јул 1916.

Из којег сте пука,
браћо?

Реч дрхтава
у ноћи

Лист тек рођен

У ваздуху што се грчи
нехотична побуна
човека суоченог са својом
крхкошћу

Браћо

СТВОРЕЊЕ САМ

Валончело ди Чима Квајро, 5. август 1916.

Као овај камен
са Светог Микелеа
тако хладан
тако тврд
тако исушен
тако неприступачан
тако тотално
беживотан

Као овај камен
мој је плач
који се не види

Смрт се
отплаћује
живљењем

(С италијанског превео Дејан Илић)